

ŽUPNE OBAVIJESTI

PONEDJELJAK - 7.30 + Lacko Agata i obitelj

UTORAK - 7.30 + Mišak Josip god. (*Varaždinska 86*)

SRIJEDA-kapelica 7.30 + Jerešić Mijo, Stjepan i Ernestina

ČETVRTAK - Sv. Mihael, Gabriel i Rafael-7.30 + Vugrinec Ivan god.

PETAK - 7.30 + Višnjic Mijo, Magdalena i Petar

SUBOTA-sv. Terezija 18.00 - skupna sv. misa - popis na oglasnoj ploči

NEDJELJA – 27. KROZ GODINU

7.30 + župna

9.30 + Lacko Terezija i Ivan

11.00 + Vugrinec Većeslav god.

15.00 - Listopadska pobožnost!

ŽUPNE AKTIVNOSTI:

Dječji zbor – petak u 18.00

Ministranti – subota u 10.00

ISUS KOJI NAS POTIČE NA POMIRENJE

Opraštanje i pomirenje je česta Isusova tema. On u raznim prigodama naglašava da treba uvijek opraštati. Nama je međutim teško opraštati. Teško nam je opraštati iz više razloga. Prije svega jer smo ranjeni nepravdama. Ranjenost se u nama buni protiv onih koji su nam nanijeli nepravdu. Želimo da i oni osjete dio boli koji mi nosimo jer pretpostavljamo da će nam tada biti lakše. Otvorimo se Isusovim riječima kako bismo doživjeli opraštanje kao snagu, moć, pozitivnu superiornost nad zlom i onim koji ga čini. Kad opraštamo najslbližiji smo Bogu koji uživa u praštanju. Opraštanje je temelj našeg zajedništva jer opraštanjem rušimo zidove, premošćujemo ponore među ljudima.

ŽUPA MAJKE BOŽJE SNJEŽNE - TRNOVEC

ŽUPNI LISTIĆ

Godina III.

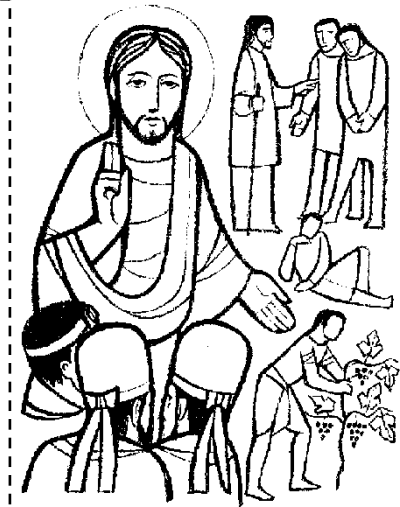
broj 44 (148)

25. rujna 2011.

26. NEDJELJA KROZ GODINU

OBRAĆENJE

Kao Tvome učeniku
potrebno mi je obraćenje.
I to svaki dan! Više puta znam biti
brz na jeziku, uvijek sve obećajem,
rado pomažem, ali kada trebam
prijeći s riječi na djela,
tada prevarim druge, prevarim sebe i Tebe!
A biti Tvoj učenik i biti lažac
nespojivo je! Znam, slab sam,
ali želim se mijenjati. Želim ostaviti
sve one trenutke kada nisam bio od riječi,
ne izvršavajući ono što sam
obećao drugima i Tebi.
Obratiti se – nije daleko od mene!
Ali potrebna mi je pomoć! Tvoja!
Sam ne mogu, jer se bojim
da ne bih opet izigrao ono
što sam obećao.

Popričesna molitva

Bože, ovim otajstvom
naviještamo smrt
Gospodnju.
Obnovi nam duh i
tijelo da spremno
prihvatimo trpljenje
s Kristom te
budemo njegovi
subaštinici u slavi.

KUTAK ZA DUHOVNI TRENUTAK

Draga braćo i sestre!

I ove nam nedjelje evanđelje govori o vinogradu. Ovaj put gospodar u vinograd ne šalje nadničare nego svoje sinove. Oni na Očevu zapovijed ili molbu reagiraju oprečno. Prvi sin više emotivno nego promišljeno odgovara „neću!“ Negativan odgovor nije bio izražaj njegove nutrine i njegovog protivljenja ocu. Možda je bio neraspoložen i zato tako reagira. No, pomalo uviđa da nije dobro postupio, da je uvrijedio oca koji je za njega toliko dobra učinio. Ubrzo mijenja svoju odluku i odlazi na posao u vinograd. Smatrao je da će djelom popraviti ono što je nepromišljenom reakcijom učinio.

Otac se obraća i drugom sinu – i njega šalje u vinograd na posao. Ovaj odmah pristaje na rad, ali samo riječima. U srcu nije mario za oca i nije želio raditi. Sve je bila samo stvar taktike: da se riješi dosadnog oca i da ima svoj mir. On je ljenčina koja želi da ga otac uzdržava a da zauzvrat ništa ne radi. Svima nam je lako prosuditi koji je od te dvojice sinova bolji i ocu privrženiji. I Isusovi slušatelji su odgovorili: „Onaj prvi!“ Jesu li Isusa shvatili njegovi suvremenici? Jesu li osjetili što im je želio reći? Jesu li razumjeli da se Isus želio potužiti na sve njih!? Vjerojatno mnogi od njih i nisu. A Isus je većinu njih prikazao u slici ovog drugog sina koji se odaziva a ne odlazi.

A shvaćamo li i mi da se i na nas Isus želi potužiti!? Nismo li i svi mi puno puta slični ovom drugom sinu: obećamo a ne izvršimo. Neka se roditelji malo prisjete obreda krštenja svoje djece. Tada ih je svećenik u obredu krštenja između ostalog zapitao jesu li spremni odgajati svoje dijete u vjeri, jesu li spremni svojoj djeci svjedočiti svoju vjeru?

I svi roditelji tada odgovaraju: „Jesmo!“ A kako to izgleda u stvarnosti? Dijete zna krenuti u školu a da nije naučilo ni znak križa, ni Očenaš, ni jednu molitvicu. Njegovi ga roditelji nisu naučili baš ništa. Takvi roditelji znaju reći: „Ima vjeronauk u školi, neka tamo uči!“ A vjeroučitelji dobro znaju kolika je razlika između onih koji su o Bogu nešto naučili u najranijoj dobi od svojih roditelja i onih koji nisu.

Onda se roditelji opet jave pred Prvu pričest i krizmu djeteta, jer se i to mora „obaviti“. I nakon toga djeca opet nestaju iz crkve zajedno sa svojim roditeljima. Jer takav im primjer oni daju. Nisu li roditelji na krštenju jasno Bogu rekli kao i onaj drugi sin: „Evo, me Gospodaru!“ ali nisu otišli – nisu izvršili ono što su obećali. Nemojmo i mi biti takvi.

Josip Hadrović, župnik

KUTAK ZA RAZMIŠLJANJE

RANJENI GALEB

Prije nekih mjesec ili nešto više, na betonsku ogradu terase ispred moga prozora počeo je dolaziti galeb. Nazvao sam ga Ranjeni galeb jer nije imao jednu nogu. Bacao bih mu nešto keksa i on bi to spremno progutao. Činilo se da smo se prijateljski. Došao je tri nedjelje zaredom i ja sam se počeo hvaliti kako imam prijatelja galeba, i šaliti se da je katolik jer dolazi nedjeljom. Sreća da smo bili u Rimu, inače bi bio i Hrvat. Kad je došao drugi put napravio sam nekoliko fotografija s nakanom da ih pokažem prijateljima. Bio sam ponosan što imam prijatelja galeba. Konačno, nije mala stvar imati takvog prijatelja. Hvalio sam se svojim novim prijateljstvom, kao da je upravo moja zasluga što se ono dogodilo. A onda ga više nije bilo. Čekao sam i gledao u nebo s nadom da će me vidjeti i da će doći. No Ranjeni galeb više nije dolazio. Shvatio sam: on pripada Nebu, i prijateljstvo je dar. Odjednom sam uvidio koliko je isprazno bilo moje hvastanje i koliko sam bio glup. Otkud mi pravo na posjedovanje Neba i prijateljstva? Fotografije sam izradio i pokazivao prijateljima, ali više nisam govorio kako galeb dolazi već da je dolazio. Pokušavao sam im objasniti lekciju koju sam naučio. Ali svatko uči na svoj način i često lekcije drugoga vrijede samo za drugoga. Bio sam zahvalan za ono što sam naučio od Ranjenog galeba o prijateljstvu i Nebu. Nakon nekog vremena jutros je ponovno došao. Sletio je na svoje uobičajeno mjesto i gledao prema mome prozoru. Ovaj put pozvao sam ga bojažljivo uobičajenim pozivom. Stajao je činilo se u strahu. Nisam razumio. A onda se munjevito na njega obrušio drugi galeb, i Ranjeni galeb je pobjegao. Bolno sam uvidio da su i ptice poput ljudi zavidni na prijateljstvo, da se smiju slabijemu, da ga guraju i da mu se rugaju. Jutros sam još nešto naučio od mog prijatelja Ranjenog galeba: da pravo prijateljstvo nema granica i da za njega ne postoji udaljenost ni vrijeme, da je često potrebno dugo čekati i radi njega trpjeti.

Bog je moj prijatelj, ili bolje: ja sam Božji prijatelj! Kako čudesna istina koju tako teško prihvaćamo. Bog koji dopušta da ga vidimo slaboga, kako plače, kako se boji i kako na kraju umire! A mi pokušavamo sakriti od njega svoje slabosti i praviti se boljima no što jesmo! Kako smo smiješni u tom skrivanju od samih sebe i kako smo ponekad daleko od pravog prijateljstva, jer je ustvari On jedini prijatelj koji nas u potpunosti može razumjeti i prihvatiti takve kakvi jesmo. Tek se od pravog Prijatelja može naučiti kako biti prijatelj. Zbog toga je kršćanski život trajni poziv na prijateljstvo s Bogom i s ljudima, na prijateljstvo koje je punina života.